

РОБЪРТ ШЕКЛИ
ПОКЛОНЕНИЕ НА СТАРАТА
ЗЕМЯ

Превод от английски: Рени Димитрова, Росен Димитров, 1996

chitanka.info

Алфред Саймън бе роден на Казанга IV, малка планета, намираща се в близост до Арктур. През деня той работеше с комбайн из житните поля, а през дългите тихи вечери слушаше записи на любовни песни от Земята.

Животът на Казанга бе доста приятен. Момичетата бяха напети, весели, искрени и покорни, добри спътнички за скитане по хълмовете или плуване в потоците, предани другарки за цял живот. Но романтични — в никакъв случай! Да живееш на Казанга весело и открито, бе много приятно. Но нищо повече.

Саймън чувстваше, че нещо липсва в това приятно съществуване. И един ден откри какво.

На Казанга, с поочукан космически кораб, пълен с книги, пристигна един търговец. Той бе мършав, белокос и малко откачен. Организираха му честване, защото във външните светове ценяха новостите.

Търговецът им разказа всички последни клюки. За ценовата война между Детройт II и III, как върви риболовът на Алана, с какво се облича съпругата на президента на Морасия и колко странно говорят хората на Доран V. Накрая някой се обади: „Разкажи ни за Земята.“

— Аааа! — повдигна вежди търговецът. — Искате да чуете за планетата майка? Добре, приятели. Няма друго място като Земята. Изобщо няма такова. На Земята, приятели, всичко е възможно и нищо не може да ти бъде отказано.

— Нищо ли? — попита Саймън.

— Те са приели закон против отказа — обясни търговецът с усмивка. — И не се е чувало някой някога да го е нарушил. Земята е различна, приятели. Вие например сте специализирани във фермерството, нали? Е, Земята е специализирана в непрактични неща като лудост, красота, война, отравяне, невинност, ужас и други подобни и хората изминават светлинни години, за да ги опитат.

— А любов? — попита една жена.

— Разбира се, момиче — отвърна любезно търговецът. — Земята е единственото място в галактиката, където още има любов! На Детройт II и III опитаха, но решиха, че е твърде скъпа. На Алана прецениха, че е обезпокоителна, а на Морасия и Доран V не остана време да я внесат. Но както ви казах, Земята е специализирана в производството на непрактични и абсурдни неща и с това се издържа.

— Издържа ли се? — учуди се един едър фермер.

— Разбира се! Земята е стара, минералите ѝ са изчерпани, а полята — неплодни. Сега колонииите ѝ вече са независими и пълни с трезви хора като вас, които знаят цената на стоката си. Така че с какво друго да се изхранва Земята освен с незначителни неща, които правят живота ценен?

— А ти бил ли си влюбен на Земята? — попита Саймън.

— Да, бях — отвърна търговецът някак мрачно. — Бях влюбен, а сега пътувам. Приятели, тези книги...

Саймън купи на безбожна цена една стара книга със стихове и докато я четеше, мечтаеше за буйни страсти под лунна светлина, за блестящи в бяло изгреви по разтворените устни на влюбени, за сплетени тела върху мокър морски бряг, изпълнени с любов и обливани от шумящи вълни.

И това бе възможно само на Земята! Защото, както бе казал търговецът, разпръснатите деца на земната раса бяха твърде заети с работа, борейки се за живот върху повърхността на чужди планети. На Казанга растяха жито и царевица, а Детройт II и III се покриваха със заводи. Рибниците на Алана бяха тема за разговор по цялата южна част на звездния пръстен, а на Доран V трябваше да се победи дивата природа. И това беше добре, точно както трябваше да бъде.

Но новите светове бяха сурови, внимателно планирани и идеално стерилни. Нещо бе изгубено в мъртвите дълбини на Космоса и само Земята познаваше любовта.

Затова Саймън работеше, спестяваше и мечтаеше. И когато навърши двайсет и девет години, той продаде фермата си, опакова всичките си чисти ризи в подходяща чанта, облече най-хубавия си костюм, обу чифт здрави туристически обувки и се качи на совалката „Казанга — Метрополия“.

Най-после беше на Земята, където мечтите *трябваше* да станат истина, защото там имаше закон против провалянето им.

Той мина бързо през митницата на космодрума в Ню Йорк и бе прехвърлен под земята до площад „Таймс“. Там се появи примигвайки на светлината, стиснал здраво чантата си, тъй като го бяха

предупредили за джебчиите, крадците и останалите обитатели на града.

Задъхан от учудване, той се огледа.

Първото нещо, което го поразя, бе дългата редица кина с представления, предлагани в две, три или четири измерения според предпочитанието. И какви представления само!

Вдясно от него един надвиснал плакат обявяваше: СТРАСТИ НА ВЕНЕРА! ДОКУМЕНТАЛНО ОПИСАНИЕ НА СЕКСУАЛНАТА ПРАКТИКА СРЕД ОБИТАТЕЛИТЕ НА ЗЕЛЕНИЯ АД! ШОКИРАЩО! РАЗБУЛВАЩО!

Поиска му се да влезе. Но на отсрещната страна на улицата прожектираха военен филм. Плакатът крещеше: ПРЕСЛЕДВАЧИ НА СЛЪНЦЕТО! ПОСВЕТЕН НА БЕЗРАЗСЪДСТВОТО НА КОСМИЧЕСКИТЕ МОРСКИ ПЕХОТИНЦИ! А по-надолу по улицата прожектираха филм под заглавие ТАРЗАН ПОБЕЖДАВА САТУРНИАНСКИТЕ ТАЛАСЪМИ!

Спомняше си от книгите, които беше чел, че Тарзан е древен етнически герой от Земята.

Всичко беше прекрасно, но имаше и още много! Той видя малки магазинчета, където човек можеше да си купи храна от всички познати светове и особено такива чисто земни специалитети като пица, хот-дог, спагети и кениш. Имаше и магазини, където се продаваха дрехи от излишъците на земната космическа флота, и други, в които продаваха само напитки.

Саймън не знаеше откъде да започне. Тогава чу зад себе си стакатото на огнестрелни изстрели и се обърна.

Беше обикновено стрелбище. Едно дълго, тясно и ярко оцветено място, с плот на височината на кръста. Върху висок стол зад плота седеше мургав, пълен човек с бенка на брадата и се усмихваше на Саймън.

— Няма ли да опиташ късмета си?

Саймън се приближи и видя, че вместо обикновените мишени в дъното на стрелбището върху надраскани от куршумите табуретки са седнали четири полуоблечени жени. Върху челата и под гърдите им бяха нарисувани малки мишени.

— При вас с истински куршуми ли се стреля? — попита Саймън.

— Разбира се! — възкликна продавачът. — На Земята имаме закон против фалшивата реклама. Истински куршуми и истински мишени! Ела и удари някоя!

Една от жените извика:

— Хайде, стрелецо. На бас, че няма да ме уцелиш!

Друга изпищя:

— Че той не може да улучи даже борда на космически кораб!

— Що да не може? — обади се третата. — Идвай, стрелецо!

Саймън почеса челото си и се опита да не изглежда изненадан. Все пак това беше Земята, където бе позволено всичко, щом си заслужава цената.

— А има ли стрелбища, където се стреля по мъже? — попита той.

— Естествено — отговори мъжът зад плота. — Но ти нали не си перверзен?

— Разбира се, че не!

— От външните светове ли си?

— Да. Как разбра?

— По костюма. Винаги познавам по костюма. — Дебеланкото притвори очи и заговори напевно: — Влез, влез и убий жена! Освободи се от тежестта на ограниченията! Дръпни спусъка и почувствай как старата ярост се изпарява! Това е по-хубаво от масаж! По-хубаво от напиване! Влез, влез и убий жена!

Саймън се обърна към едно от момичетата:

— Когато те убият, ти умираш ли?

— Не ставай глупав — отговори тя.

— Но шокът...

Тя сви рамене.

— Можех да върша и нещо по-лошо.

Саймън се готвеше да попита, какво по-лошо би могла да прави, когато мъжът се наведе над тезгяха и заговори поверително:

— Гледай, приятелче. Гледай какво имам тук.

Саймън погледна под тезгяха и видя един компактен автомат.

— На смешна цена — каза продавачът. — Ще ти дам да стреляш с него. Можеш да разпердушиниш всичко. Да разбиеш подпорите, да надупчиш стените. Това гърми с 45-калиброви сачми и рита като муле. Когато стреляш с автомата, знаеш какво правиш.

— Не ме интересува — каза неумолимо Саймън.

— Намерил съм и една-две гранати — продължи да го убеждава мъжът. — Шрапнелни, разбира се. Можеш наистина...

— Не!

— Щом си платиш — каза мъжът, — можеш да застреляш и мен, ако вкусът ти е такъв, въпреки че не бих предположил. Какво ще кажеш?

— Не! Никога! Това е ужасно! — Мъжът го погледна тъпо.

— Май не си в настроение, а? Добре. При мен е отворено двайсет и четири часа в денонощието. Ще се видим пак, стрелецо.

— Никога! — отговори Саймън и си тръгна.

— Ще те чакам, любими! — извика една от жените подире му.

Саймън стигна до будката, където продаваха безалкохолни напитки и си поръча малка чаша кока-кола. Видя, че ръцете му треперят. С усилие на волята успя да спре треперенето и отпи от питието си. Напомни си, че не бива да съди Земята от гледна точка на собствените си стандарти. Щом хората на Земята обичаха да убиват себеподобни и щом жертвите нямаха нищо против да бъдат убивани, защо пък трябва някой да възразява?

Или не е така?

Продължаваше да се чуди, когато някакъв глас до лакътя му каза:

— Хей, приятел.

Саймън се извърна и видя един съсухрен дребен мъж с лукаво лице и доста голям за ръста му шлифер.

— Провинциалист, а? — попита дребният.

— Да — призна Саймън. — Как позна?

— По обувките. Винаги гледам обувките. Как ти се харесва нашата малка планета?

— Амиии тя е... объркваща — внимателно произнесе Саймън.

— Тоест аз не очаквах... амиии.

— Естествено — отвърна дребният. — Ти си идеалист. Само един поглед към честното ти лице ми го каза, приятелю. Дошъл си на Земята с определена цел. Прав ли съм?

Саймън кимна. Дребният заговори отново:

— Аз знам каква е целта ти, приятелю. Ти търсиш война, от която светът ще стане по-добър за нещо. И си дошъл точно където трябва. Тук се водят шест войни едновременно и никога не се чака за заемането на важна позиция в коя да е от тях.

— Извинявай, обаче...

— Точно в този момент — каза убедително дребният — угнетените работници на Перу водят отчаяно сражение против корумпираната и упадъчна монархия. Един човек в повече би могъл да обърне битката! *Ти*, приятелю, би могъл да бъдеш този човек! *Ти* би могъл да гарантираш победата на социализма!

Забелязал изражението върху лицето на Саймън, дребният добави бързо:

— Но трябва да ти кажа нещо и за прогресивната аристокрация. Мъдрият, стар крал на Перу (един крал философ в най-дълбокия смисъл, който влага в тази дума Платон) отчаяно се нуждае от помощта ти. Орделите му сили от учени, специалисти, швейцарската му гвардия, рицарите на страната и верните селяни са притиснати жестоко от вдъхновяваната от чужди сили социалистическа конспирация. Само един човек сега...

— Не ме интересува — каза Саймън.

— В Китай анархистите...

— Не.

— Може би предпочиташ комунистите в Уелс? Или капиталистите в Япония? Или имаш предпочитания към различни групировки като тези на феминистките, привържениците на сухия режим, свободните сребролюбци и други подобни. Бихме могли да уредим...

— Не желая война — натърти Саймън.

— Че кой би могъл да ти се сърди — бързо закима дребният. — Войната е ад. В такъв случай трябва да си дошъл на Земята за любов.

— Как разбра? — попита Саймън.

Дребният се усмихна скромно.

— Любовта и войната — каза той — са двата основни продукта на Земята. Откак свят светува, ние черпим от тях с пълни чаши.

— А много ли е трудно да се открие любовта? — попита Саймън.

— Тръгни нататък. След две пресечки — каза дребният. — Няма да се объркаш. Кажи им, че те изпраща Джо.

— Но това е невъзможно. Не може просто да влезеш и...

— Какво знаеш ти за любовта? — попита Джо.

— Нищо.

— Е, а ние сме експерти.

— Знам каквото пише по книгите — каза Саймън. — Страст под светещата луна...

— Разбира се. И тела върху тъмния, мокър крайбрежен пясък, обхванати от любов и замаяни от бумтежа на вълните.

— Ти чел ли си тази книга?

— Това е стандартната рекламна брошура. Но аз трябва да тръгвам. Две пресечки по-надолу. Няма да се загубиш.

И с приятелско кимване Джо изчезна в тълпата.

Саймън допи колата си и тръгна бавно по Бродуей, смръщил замислено вежди, но твърдо решен да не си прави никакви предварителни заключения.

Когато стигна 44-а улица, той зърна огромна светеща неонова реклама. На нея пишеше: „КОРПОРАЦИЯ ЛЮБОВ“.

По-малки букви съобщаваха: *Отворено 24 часа на ден!*

А под тях пишеше: *На първия етаж.*

Саймън се намръщи, тъй като през ума му премина едно ужасяващо съмнение. Но все пак се изкачи по стълбите и влезе в малка, обзаведена с вкус приемна. Оттам бе изпратен по дълъг коридор към една номерирана стая.

Вътре седеше красив сивокос мъж, който се изправи зад впечатляващо с размерите си бюро и стисна ръката му.

— Здравейте! Как върви на Казанга?

— Откъде разбрахте, че съм от Казанга?

— По ризата. Винаги гледам ризата. Аз съм господин Тайт и съм тук, за да ви служа по най-добрия начин, доколкото го позволяват възможностите ми. Вие сте...

— Саймън. Алфред Саймън.

— Моля седнете, господин Саймън. Цигара? Питие? Няма да съжалявате за идването си при нас, господине. Ние сме най-старата фирма за предлагане на любов и много по-голяма от основния ни конкурент в тази област, „Безгранична страст“. Освен това нашите цени са много по-приемливи и ви предлагаме усъвършенстван

продукт. Мога ли да ви попитам откъде научихте за нас? Дали не сте видели цялата ни страница в „Таймс“? Или...

— Джо ме изпрати — отвърна Саймън.

— А, той е много активен — каза господин Тайт и поклати закачливо глава. — Добре, господине, няма защо да отлагаме. Изминали сте дълъг път заради любовта, а ние точно това имаме. — Той посегна към един бутон върху бюрото си, но Саймън го спря.

— Не бих желал да бъда груб или непочтителен, но... — каза Саймън.

— Кажете — усмихна му се насърчително господин Тайт.

— Нищо не разбирам — избухна Саймън с изчервено лице и капчици пот върху челото. — Мисля, че съм сбъркал мястото. Аз не съм изминал целия този път до Земята само за да... Тоест вие всъщност не продавате *любов*, нали? Не истинска *любов*! Тоест, това всъщност не е онази *любов*, нали?

— Разбира се, че е истинска! — понадигна се изумен от стола си господин Тайт. — Точно в това се състои работата! Всеки може да си купи секс. Мили Боже, та той е най-евтиното нещо във вселената след човешкия живот. Но *любовта* е нещо рядко, *любовта* е нещо съвсем друго, *любовта* може да се намери само на Земята. Чели ли сте нашата брошура?

— Тела върху тъмния морски бряг ли? — попита Саймън.

— Да, точно тази. Аз съм я писал. Тя ви подсказва нещо за чувството, нали? Та вие не бихте могли да получите такова чувство от *всекиго*, господин Саймън. Това чувство можете да получите само от някой, който ви обича.

Саймън го погледна със съмнение.

— И все пак не е истинска любов, нали?

— Ама разбира се, че е! Ако продавахме фалшива любов, ние щяхме да я обявим като такава. Законите за рекламата на Земята са строги, уверявам ви. Всичко може да се продава, но трябва да се обявява точно. Въпрос на морал, господин Саймън!

Тайт успокои дишането си и продължи по-спокойно:

— Не, господине, няма грешка. Нашият продукт не е фалшификат. Той е еманация на чувството, което поети и писатели са възпявали хиляди години. Благодарение на чудесата на съвременната

наука ние можем да ви предложим това чувство когато пожелаете, само за ваше ползване, в красива опаковка и при това на смешно ниска цена.

— Представях си нещо по... спонтанно — каза Саймън.

— Спонтанността си има своя чар — съгласи се господин Тайт.
— Нашите научноизследователски лаборатории работят по този въпрос. Повярвайте, няма нещо, което науката да не може да създаде, стига да има пазар за него.

— Това обаче не ми харесва. — Саймън се изправи. — Мисля, че ще е по-добре да отида на кино.

— Почакайте! — извика господин Тайт. — Вие сигурно помислихте, че искаме да ви излъжем. Че ще ви запознаем с някое момиче и то ще се *прави*, че ви обича, но всъщност няма да е така. Нали?

— Предполагам.

— Но това не е вярно! На първо място, такова нещо би струвало страшно скъпо. Освен това момичето би се изхабило страхотно. Пък и от психологическа гледна точка би било вредно за нея да се опитва да живее в толкова дълбока и всеобхватна лъжа.

— Как тогава го правите?

— Като използваме дълбоките си познания в областта на науката и човешкия ум.

На Саймън това му звучеше като лъжа. Той тръгна към вратата.

— Кажете ми нещо — заговори отново господин Тайт. — Вие ми изглеждате доста умен човек. Не мислите ли, че можете да различите истинската любов от фалшивата?

— Сигурно.

— Ето ви и осигуровката! Вие *трябва* да останете доволен. Ако не, няма да ни заплатите и един цент.

— Ще си помисля.

— Но защо да отлагаме? Известните психолози твърдят, че *истинската* любов укрепва душевното равновесие и възстановява нервната система. Тя е балсам за нарушеното самочувствие, поддържа хормоналния баланс и подобрява общото състояние на организма. Любовта, която осигуряваме ние, ви дава всичко: дълбоки и всеобхватни чувства, неудържима страст, пълна вярност, едно почти мистично обожание както на вашите недостатъци, така и на способностите ви, мъчително желание да ви достави удоволствие, И

като плюс, който само „Корпорация Любов“ може да ви осигури, онази непреодолима първа искра, онзи заслепяващ миг на любов от пръв поглед!

Господин Тайт натисна бутона, Саймън се смръщи нерешително. Но вратата се отвори, едно момиче пристъпи в стаята и Саймън престана да мисли.

Тя беше висока и стройна, кестенявата ѝ коса имаше червеникав блясък. Саймън не би могъл да каже нищо за лицето ѝ, освен това, че като го зърна, очите му се изпълниха със сълзи. А ако някой го попиташе за фигурата ѝ, той би могъл да го убие.

— Госпожице Пени Брайт — каза Тайт, — запознай се с господин Алфред Саймън.

Момичето се опита да каже нещо, но не можеше да отвори уста. Саймън също бе занемал. Той я гледаше и в този миг *разбра*. Нищо друго нямаше значение. С цялата се душа и сърце той знаеше, че е обичан истински и всеотдайно.

Те тръгнаха веднага, хванати за ръце. Един самолет ги откара до малка бяла къщичка в борова гора с изглед към морето. Там те си говореха, смееха се и се милваха, а по-късно Саймън видя своята любима обляна от лъчите на залязващото слънце като огнена богиня. После в синия здрач тя го гледаше с огромни и тъмни очи, а познатото ѝ тяло отново бе станало загадъчно. Луната се издигна, ярка и омайна, и плътта се превърна в нереална сянка, а тя стенеше и удряше по гърдите му с малките си юмручета. Саймън също стенеше, въпреки че сам не знаеше защо. Най-после се издигна бледа и ясна зора и освети разтворените им устни и сплетени тела, а наблизо се разбиваха гръмогласните вълни, които ги подлудяваха...

По обяд те се върнаха в офиса на „Корпорация Любов“ и Пени, след като стисна леко ръката му, изчезна през една от вътрешните врати.

— Истинска любов ли беше? — понита господин Тайт.

— Да!

— И останахте ли доволен от всичко?

— Да! Това беше любов, беше истинска любов! Но защо тя настояваше да се върнем?

— Задействала се е постхипнотичната команда — каза господин Тайт.

— Какво?

— А вие какво очаквахте? Всеки иска любов, но много малко са тези, които желаят да плащат за нея. Ето сметката ви, господине.

Саймън извади ядосано парите.

— Не беше нужно — заговори той. — Разбира се, че щях да ви платя за това, че ни събрахте. Къде е тя сега? Какво сте й направили?

— Моля ви, опитайте да се успокоите — меко заговори господин Тайт.

— Не искам да се успокоявам! — развика се Саймън. — Искам си Пени!

— Това е невъзможно — в гласа на Тайт се промъкна твърда нотка. — И ви моля да прекратите тази сцена.

— Искате още пари ли? — извика Саймън. — Ето, плащам. Колко още да ви платя, за да я спася от ноктите ви? — Саймън измъкна портмонето си и го хвърли върху бюрото.

Господин Тайт го бутна с крайчеца на пръста си.

— Приберете си го — каза той. — Ние сме стара и уважавана фирма. Ако отново повишите глас, ще бъда принуден да заповядам да ви изхвърлят.

Саймън си наложи да се въздържа, прибра портмонето в джоба си и седна. После пое дълбоко дъх и много тихо проговори:

— Извинете.

— Така е по-добре. Не обичам да ми викат. И ако вие се държите разумно, аз ще ви отговоря със същото — каза Тайт. — А сега ми кажете какъв е проблемът.

— Проблемът ли? — гласът на Саймън отново се повиши, но той се сепна и продължи по-спокойно. — Тя ме обича.

— Естествено.

— Тогава как можете да ни разделяте?

— Но какво общо има едното с другото? — не успя да разбере господин Тайт. — Любовта е прекрасно чувство. Една почивка, полезна за интелекта, за самочувствието, за хормоналния баланс и за тена на кожата. Но човек едва ли би желал да *продължава* да обича, нали?

— Аз бих желал — натъртено произнесе Саймън. — Тази любов беше нещо особено, уникално...

— Всички са такива — прекъсна го господин Тайт. — Но както знаете, те всички се произвеждат по един и същ начин.

— Моля?

— Вие сигурно знаете нещичко за механизмите на производство на любовните чувства.

— Не — каза Саймън. — Аз мислех... че са нещо естествено.

Господин Тайт поклати глава.

— Та ние сме изоставили естествения подбор преди много векове. Малко след техническата революция. Това беше един твърде бавен и търговски неприложим процес. Защо да се занимаваме с него, когато можехме да произведем всяко усещане по желание, с възбуждане и точна стимулация на определени мозъчни центрове? А резултатът? Пени бе всеотдайно влюбена във вас! Вашето собствено предразположение, което внимателно изчислихме според индивидуалния ѝ соматотип, го направи идеален. Ние винаги разчитаме на тъмния морски бряг, на умопомрачителната луна, на бледата зора...

— Значи сте можели да я накарате да обича всекиго — бавно проговори Саймън.

— Тя би могла да обикне всекиго — поправи го господин Тайт.

— О, Господи, как е попаднала в това ужасно място? — попита Саймън.

— Тя дойде сама и подписа обикновения договор. Заплащането е много високо. А когато договорът изтече, ние ѝ връщаме първоначалната индивидуалност, при това недокосната! Но защо наричате работата ѝ ужасна? Няма нищо осъдително в любовта.

— Значи не е било любов! — изплака Саймън.

— Разбира се, че беше! Истинска стока! Качествените изпитания за сравнение с естествената любов са извършени от независими научни фирми. И във всички случаи *нашата* любов е показала подобри резултати по отношение на дълбочина, страст, желание и мащаби.

Саймън стисна очи. След това ги отвори и погледна остро Тайт.

— Слушайте сега. Не ме интересуват вашите научни изпитания. Аз я обичам, тя ме обича и това е всичко, което има някакво значение.

Позволете ми да говоря с нея! Искам да се ожена за нея!

Господин Тайт сбърчи гнусливо нос.

— Хайде, стига, човече! Не бихте могли да желаете да се *ожените* за такава момиче! Но ако търсите женитба, ние се занимаваме и с това. Мога да ви уредя идилична и почти спонтанна любов с цел женитба с гарантирана девственица, проверена от държавна институция...

— Не! Аз обичам Пени! Поне ми позволете да поговоря с нея!

— Това не е възможно — каза господин Тайт.

— Защо?

Тайт натисна един бутон върху бюрото си.

— А вие как мислите? Та ние вече сме изтрили предишното й внушение. Пени вече обича друг.

Едва сега Саймън разбра. В този момент Пени гледаше друг мъж с онази страст, която той бе познал, чувстваше към него същата пълна и безкрайна обич, която независимите научни компании бяха доказали, че е много по-силна от старовремското и търговски неприложимо чувство, осигуряващо естествения подбор. И това ставаше на същия морски бряг, описан в рекламната брошура...

Той се хвърли с протегнати ръце към гърлото на Тайт. Но двама здравеняци нахълтаха в канцеларията само след миг, хванаха го и го поведоха към вратата.

— И не забравяйте! — извика подире му Тайт. — Това в никакъв случай не намалява стойността на преживяното от вас!

Саймън беше ядосан, но разбра, че Тайт не лъже.

А после се намери на улицата.

В първия момент му се искаше колкото е възможно по-бързо да се махне от Земята, където търговските абсурди бяха повече, отколкото можеше да понесе един нормален човек. Той тръгна бързо, с чувството, че неговата Пени върви до него, а лицето й блести от обич към него, и към него, и към теб, и към теб...

И естествено, стигна до стрелбището.

— Няма ли да опиташ късмета си? — попита собственикът.

— Да застанат в редица! — каза Алфред Саймън.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.